

DVADSIATA PIATA NEDEĽA CEZ ROK C

Niekedy nám pán profesor na hodinách latinčiny napísal na tabuľu porekadlo, ktoré sme si odpísali a naučili naspamäť. Mnohé z nich si pamätám doteraz. Pri príprave tohto zamyslenia ma napadlo jedno z nich: *Quidquid agis, prudenter agas et respice finem*. Po slovensky znamená: *Čokoľvek robíš, rob múdro a myšli na koniec*.

Toto porekadlo je veľmi priliehavé na dnešné evanjelium, len vás určite zaráža, že Pán Ježiš akoby schvaľoval podvod. Hneď si to vysvetlíme. Keď Pán Ježiš žil v Palestíne, tak ľudia mali radi obraznú reč, podobenstvá. Keď chcel, aby mu ľudia rozumeli, tak hovoril v podobenstvách. Tieto podobenstvá bral z bežného vtedajšieho života pracovitých roľníkov, rybárov, pastierov, vinohradníkov, ale aj zo života nečestných ľudí. Dokonca sa sám seba prirovnal k zlodejovi, ale malo to svoj význam, keď hovoril: „Keby hospodár vedel, v ktorú hodinu príde zlodej, nedovolil by mu vniknúť do svojho domu. Aj vy buďte pripravení, lebo nevíete kedy príde Syn človeka (Lk 12, 29-40). Dobře tomu rozumieme, že sa Pán Ježiš nepripodobňuje zlodejovi vo všetkom, ale len v jedinej vlastnosti, že tak, ako zlodej prichádza nečakane, tak aj on príde nečakane. A tak isto musíme chápať aj podobenstvo z dnešného evanjelia. Pán nechváli správca vo všetkom, lebo správca žil nečestným spôsobom života, ale pochváli na ňom jednu vlastnosť, že si starostlivo zabezpečoval svoju budúcnosť. To, že správca myslí na budúcnosť, sa páči Pánu Ježišovi a za toto ho aj pochválil. Keby ho len pochválil, ale ho dal aj nám za príklad, aby sme ho nasledovali, lebo u Pána Ježiša je drahocenné, keď niekto vie myslieť na budúcnosť. On za našu budúcnosť, a to treba zdôrazniť, zaplatil veľmi drahú, a to preliatím svojej krvi a svojím vlastným životom. Bola by trestuhodná škoda, keby sme o ňu nestáli. My si síce hovoríme, že sme kresťania, že veríme Ježišovi, že prijímame jeho radostnú zvesť o nebeskom kráľovstve, že očakávame zmŕtvychvstanie tela a večný život. Lenže, prejavujeme dosť nadšenia za túto Ježišovu pravdu? Skôr robíme dojem, ako keby sme si povedali: „Bude ako bude.“ Pre večnú budúcnosť podnikáme niekedy málo, možno jednou svätou omšou v nedeľu, či zvykovými spovedami na Vianoce alebo Veľkú noc. Nezdá sa nám, že sa tu treba postarať o nápravu? Je to otázka zodpovednosti nielen za seba, ale aj za tých, ktorí žijú okolo nás. Ved', keď my budeme vlažní k Božiemu kráľovstvu, akože sa ľudia okolo nás povzbudia vo viere? Aj veľký svätec a kazateľ svätý Ján Zlatoústý nás napomína a povzbudzuje slovami jeho kázne, hoci ju povedal v 4. storočí, predsa je aktuálna aj dnes. Hovorí takto: „Pán nás tu nechal, aby sme boli pre ostatných ľudí svetlom. Aby sme boli medzi nimi kvasom. Nie, nebolo by už pohanov, keby sme my boli opravdivými kresťanmi, keby sme zachovávali Kristove príkazy, keby sme požehnávali tých, ktorí nás preklínajú, keby sme konali dobro tým, ktorí nám robia zle. Lenže oni vidia na nás len pozemské zmýšľanie a konanie.“ Svätý Ján pokračuje ďalej: „My sa klaníme peniazom práve tak ako oni. Zháňame sa za slávou a mocou tak ako oni. Trápime sa, aby sme sa stali bohatými tak ako oni. Akože teda majú prísť k viere? Keby sme všetci splňali Kristove čnosti, mnohí by s radosťou pristupovali k našej viere. Hľa, jediný svätý Pavol koľkých obrátil! Keby sme boli takí horliví za Krista ako on, koľko svetov by sme obrátili.“ Sú to slová kázne. akoby neboli zo 4. storočia, ale z dnešnej doby.

Milí priatelia, nestúpa nám táto kázeň svätého Jána Zlatoústeho aj do nášho svedomia? Necítíme, že musíme naozaj prejavovať väčšie nadšenie za Krista a za večnú budúcnosť s ním? Nech nás k tomu povzbudí dnešné evanjelium.

Pripravil Martin Mojžiš, sprievodca pútnikov.